

РЕШЕНИЕ

№ 7915

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 138 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М М С

при участието на секретаря Д К Д
като разгледа докладваното от М М С Гражданско дело № 20221110103406
по описа за 2022 година

Предявен е установителен иск от П. Т. К. против С О с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 55, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника, че дължи на ищеца сумата от **100 лева**, представляваща получена без основание сума чрез изпълнителни действия по изп. дело № ... по описа на ЧСИ А П, с рег. № ..., за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. №18780/2021 по описа на Софийски районен съд, 138 състав.

Ищецът твърди, че 22.12.2015 г. е издадено наказателно постановление от зам. кмет на С О на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО, с което на ищцата било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева. Поддържа, че наказателното постановление не е обжалвано и влязло в сила на 30.07.2017 г., което е отбелязано и на самото наказателно постановление. Сочи, че въз основа цитирания изпълнителен титул на 01.10.2020 г. С О възложила принудително събиране на сумата на ЧСИ А П, с рег. № ... на КЧСИ, с район на действие СГС, като по образуваното изпълнително дело с № ... чрез принудително изпълнение дължимите суми били събрани. Поддържа, че процесната сума е събрана неоснователно чрез принудително изпълнение, тъй като съгласно чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН давността при наложено наказание „глоба“ е две години, т.е. наказанието не следва да се изпълнява, ако са изтекли две години от влизане в сила на наказателното постановление. Твърди, че процесното наказателно постановление е влязло в сила на 30.07.2017 г., а изпълнителното производство е образувано на 01.10.2020 г., т.е. повече от две години, след като е изтекла погасителната давност. По тези съображения, поддържа, че

процесната сума е платена без основание и претендира установяване дължимостта на същата, както и направените в настоящото и в заповедното производство разноси.

В срока по чл.131 ГПК ответникът С О едепозирал отговор на исковата молба, с който изразява становище за неоснователност на исковите претенции. Поддържа, че твърдението на ищцата по отношение на настъпила погасителна давност за събиране на наложеното административно наказание „глоба“ е неоснователно, тъй като действията по образуване на изпълнително производство и принудително събиране на глобата са предприети изцяло в законоустановения срок и не е изтекла абсолютната погасителна давност. Поддържа, че исковата молба е нередовна и че ищцата е признала извършеното от нея административно нарушение, както и че дори да се приеме, че давността е настъпила, вземането е естествено и не се дължи връщане на платеното. По изложените съображения моли искът да бъде отхвърлен. Претендира разноси.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Установява се от приложеното ч.гр.д. № 18780/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 138 състав, че по заявление на ищеца П.Т. К К е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 09.08.2021 г. против С О за сумата от 100 лева, представляваща получена без основание сума чрез изпълнителни действия по изп. дело № ... по описа на ЧСИ А П, с рег. № ..., както и за разносните по делото в размер на 25 лв. - за държавна такса. С разпореждане от 29.12.2021 г., като е констатирал, че в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е постъпило възражение от длъжника, съдът е дал указания на заявителя в едномесечен срок да предяви иск относно вземането си, съответно последният в рамките на определения от закона срок е предявил настоящия установителен иск с предмет установяване съществуването на вземане, идентично с вземането по издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Предвид изложеното съдът приема, че установителният иск, предмет на настоящото исково производство, е допустим и подлежи на разглеждане по същество.

В тежест на ищцата по иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 55, ал. 1 ЗЗД е установи при условията на пълно и главно доказване, че в резултат на принудително изпълнение в полза на ответника е събрана сумата в размер на 100 лева, както и че към момента на събиране на сумата е изтекла предвидената в закона давност. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи наличие на основание за получаване или задържане на сумата, респ. обстоятелства, обуславящи спиране или прекъсване на давността по чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Не е спорно по делото, а и се установява от представеното наказателно постановление № ...2015 от 22.12.2015 г., издадено от заместник кмет на С О / л. 9 от ч.гр.д. № 18780/2021 г. на СРС, 138 с-в/, че на ищцата П.Т. К К е наложено

административно наказание " глоба" в размер на 100 лева съгласно чл. 35, ал.7, т.1 от НРУПОГТТСО.

С доклада по делото, приет от страните без възражения, като безспорни на основание чл. 153 ГПК са обявени обстоятелствата, че на 30.07.2017 г. процесното наказателно постановление, с което е наложено административно наказание „глоба“, е влязло в сила, както и че на 01.10.2020 г. С О е образувала изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ А П за събиране на дължимата глоба. На 25.02.2021 г. съдебният изпълнител е изпратил до длъжника покана за доброволно изпълнение, с която го е уведомирал, че задълженията му по изпълнителното дело възлизат на 255 лв., от които 100 лв. - глоба, 143 лв. - такси по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ, и 12 лв. - такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ.

Установява се, че с молба от 04.03.2021 г. от длъжника е направено искане за прекратяване на изпълнителното производство поради погасяване на вземанията по давност, по което е постановен отказ от съдебния изпълнител по съображения, че последният не е компетентен да се произнася за настъпване на давност за паричното вземане на вискателя.

Безспорно е между страните по делото, а това обстоятелство се и установява от представеното удостоверение с изх. № .../19.03.2021 г. на ЧСИ А П, че по изпълнителното дело са събрани чрез действия по принудителното изпълнение суми в общ размер от 255 лв., вкл. процесната сума от 100 лв.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Предявеният иск е основан на твърдения, че процесната сума, която е административна санкция " глоба", е събрана неоснователно чрез принудително изпълнение, тъй като съгласно чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН давността при наложено наказание „глоба“ е две години, т.е. наказанието не следва да се изпълнява, ако са изтекли две години от влизане в сила на наказателното постановление. Глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. "б" ЗАНН, което се налага с наказателно постановление за извършено административно нарушение. Именно спецификата на глобата като вид административно наказание е факторът, който е в основата на сравнително по-кратките давностни срокове за реализиране на административнонаказателната отговорност и за изпълнението на административното наказание. Давността за изпълнение на административно наказание, наричана още изпълнителска давност, е изтичане на установен от закона срок от време, в който надлежният орган на публичното право проявява пасивност по отношение на правомощието си да приложи административнонаказателна репресия спрямо извършителя на административно нарушение.

Съобразно разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. "а" ЗАНН административното

наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Ал. 2 на цитираната норма предвижда, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказанието за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 82, ал. 3 ЗАНН независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Текстът на чл. 82 ЗАНН е допълнен с разпоредбата на алинея 4 (Нова - ДВ, бр. 28 от 1982 г.), която изключва приложението на предходната алинея по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Това се отнася и за висящите дела, давността по които не е изтекла до влизането на тази алинея в сила.

Възражението на ответника, че по отношение на процесното вземане следва да се прилага абсолютната давност, е неоснователно. Съобразно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., постановено по тълк. дело № 3/2016 г. по описа на ВАС, глобата е вид административно наказание. Като такова по отношение на него е приложим чл. 82, ал. 1, б. "а" вр. ал. 2 ЗАНН, който предвижда, че глобата не се изпълнява, ако са изминали две години от влизане в сила на акта, с който тя е наложена. В конкретния случай наказателното постановление, с което е наложено административното наказание на ищцата, е влязло в сила на 30.07.2017 г. Изпълнителното дело за събиране на сумата от 100.00 лв., с която е санкционирана, е образувано на 01.10.2020 г. Следователно, изпълнителната давност за събиране на глобата по принудителен път е изтекла още на 30.07.2019 г. Ответникът, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал по делото доказателства, че в периода от влизане в сила на наказателното постановление, до образуване на изпълнителното дело е предприел действия, които по естеството си са в състояние да прекъснат започналата да тече давност. Ето защо, към 30.07.2019 г. тя е изтекла и с това задължението на ищцата се е трансформирало в естествено такова, което може да бъде изпълнено само доброволно при желание от нейна страна.

По горните съображения съдът, като взе предвид, че наказателното постановление е влязло в сила на 30.07.2017 г. и до изтичане на изпълнителната давност от две години ответникът не е предприел активни действия по събиране на вземането, приема, че искът е основателен и следва да бъде изцяло уважен.

Относно разноските по делото.

При този изход на спора право на разноски има ищцата, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да ѝ се присъдят своевременно поисканите и доказани разноски по делото в размер на 50 лв. - за заплатената държавна такса в исковото и в заповедното производство по ч. гр. д № 18780/2021 по описа на Софийски районен съд, 138 състав.

В настоящия случай на ищцата в производството е оказана безплатна адвокатска помощ на основание сключен договор за правна защита и съдействие от 18.01.2022 г., в който е посочено, че основанието за предоставяне на безплатна помощ е чл.38, ал.1, т.2 ЗА. С оглед това е налице предвиденото в чл.38, ал.1 ЗА основание за присъждане на адвокатско възнаграждение на упълномощения адвокат за осъщественото в производството процесуално представителство. Приема се в практиката, че, за да упражни правото си на присъждане на адвокатско възнаграждение, достатъчно е адвокатът да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че такава се предоставя безплатно на някое от основанията по чл.38, ал.2 ЗА. Съдът, като съобрази разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и липсата на доказателства по делото за регистрация на адвоката по ЗДДС, приема, че на процесуалния представител на ищцата се следва адвокатско възнаграждение в размер от 300 лв. По сторените разноси в заповедното производство съдът дължи произнасяне съобразно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение №4/2013г. на ОСГТК на ВКС. В заповедното производство по ч.гр.д. № 18780/2021 г. по описа на СРС, 138 с-в, заявителят / ищца в настоящото исково производство/, е представляван от адв. Красимира Билева от САК въз основа на договор за правна помощ и съдействие от 30.03.2021 г., от който се установява, че на ищцата е оказана безплатна такава, поради което съдът намира, че на посочения адвокат се следва сумата от 300 лева за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422 ГПК, че **С О**, с адрес: гр. София, ул. " М " ..., дължи на **П.Т. К К, ЕГН *******, със съдебен адрес: гр. София, ул. "Г" ..., офис партер, на основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД сумата от **100 лева**, представляваща получена без основание сума чрез изпълнителни действия по изп. дело № ... по описа на ЧСИ А П, с рег. № ..., за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 18780/2021 по описа на Софийски районен съд, 138 състав.

ОСЪЖДА С О, с адрес: гр. София, ул. " М " ..., да заплати на **П.Т. К К, ЕГН *******, със съдебен адрес: гр. София, ул. "Г" ..., офис партер на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 50 лв., представляваща разноси за държавна такса в исковото производство и в заповедното производство по ч.гр.д. № 18780/2021 по описа на Софийски районен съд, 138 състав.

ОСЪЖДА С О, с адрес: гр. София, ул. " М " ..., да заплати на основание чл.78,

ал.1 ГПК вр.чл. 38, ал.2 във вр. чл.38, ал.1, т.2 ЗА на адв. М.Л. Л., ЕГН *****, от САК, с адрес: гр.София, ул. „Г“ ..., ет.1, офис партер, сумата от 300 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в исковото производство.

ОСЪЖДА С О, с адрес: гр. София, ул. " М" ..., да заплати на основание чл.78, ал.1 ГПК вр. чл. 38, ал.2 във вр. чл.38, ал.1, т.2 ЗА на адв. К И Б ЕГН *****, от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул. „Г“ ..., ет.1, офис партер, сумата от 300 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 18780/2021 по описа на Софийски районен съд, 138 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____